

VÝROČNÍ ZPRÁVA

**o činnosti Magistrátu hlavního města Prahy za rok 2018 v oblasti poskytování informací
podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů**

Výroční zpráva o poskytování informací za rok 2018 je zpracována na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), který stanovuje Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „Magistrát“) povinnost každoročně zveřejnit údaje o této činnosti v předepsané struktuře vždy do 1. března následujícího kalendářního roku.

Předmětem výroční zprávy je souhrnná evidence písemných žádostí fyzických a právnických osob o poskytnutí informace, které byly v roce 2018 vyřizovány jednotlivými odbory Magistrátu podle zákona o svobodném přístupu k informacím a nařízení ředitele Magistrátu hlavního města Prahy č. 6/2017 k postupu při vyřizování žádostí o poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím v Magistrátu hlavního města Prahy.

Za rok 2018 se na základě zákona o svobodném přístupu k informacím projevil zájem veřejnosti o informace týkající se činnosti Magistrátu takto:

a) Počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti

Na Magistrát bylo podáno celkem 561 žádostí, poskytnutím informace bylo vyřízeno 417 žádostí, rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo vydáno 130.

Pro ilustraci uvádíme porovnání počtu podaných žádostí o poskytnutí informace za sledované období:

Rok	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018
Počet žádostí	148	161	257	456	438	456	370	446	467	757	561

b) Počet podaných odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti

Na Magistrát bylo podáno 24 odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace.

c) Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí Magistrátu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a přehled všech výdajů, které hlavní město Praha vynaložilo v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení

Zákonnost rozhodnutí Magistrátu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a rozhodnutí Magistrátu jako nadřízeného orgánu městským částem hlavního města Prahy (dále jen „městská část“) byla předmětem těchto soudních řízení:

- 1) Rozsudek Městského soudu v Praze, čj. 8 A 64/2014 -52-57 – uhrazeny náklady soudního řízení ve výši 13.200,- Kč
 - externí právní služby nebyly využity, náklady na vlastní zaměstnance byly pouze formou měsíčního platu.
- 2) Rozsudek Městského soudu v Praze, čj. 11 A 64/2017-40 – uhrazeny náklady soudního řízení 6.700,- Kč
 - náklady na vlastní zaměstnance byly pouze formou měsíčního platu.
- 3) Rozsudek Městského soudu v Praze, čj. 11 A 234/2017 - 48 – bez úhrady nákladů soudního řízení
 - externí právní služby nebyly využity, náklady na vlastní zaměstnance byly pouze formou měsíčního platu

Rozsudky Městského soudu v Praze vydané v roce 2018 jsou v příloze č. 2.

d) Výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence

Při poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím nebyla Magistrátem poskytnuta žádná výhradní licence.

e) Počet stížností podaných podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

Na Magistrát bylo podáno 14 stížností na postup při vyřizování žádostí o poskytnutí informace. Důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení je uveden v příloze č. 1 této výroční zprávy.

f) Další informace vztahující se k uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím

Jako nadřízený orgán rozhodoval Magistrát o 66 odvoláních proti rozhodnutím městských částí o odmítnutí žádosti a o 70 stížnostech proti postupu městských částí při vyřizování žádosti o poskytnutí informace. V oblasti ochrany před nečinností vydal Magistrát dle §80 odst. 6 Správního řádu 1 usnesení.

Počet stížností podaných podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

Důvod podání stížnosti na postup městských částí:

§ 16a odst. 1 písm. a)3

§ 16a odst. 1 písm. b) 24

§ 16a odst. 1 písm. c)19

§ 16a odst. 1 písm. d)24

Celkem **70** stížností.

Vyhovění stížnosti městskou částí:

§ 16a odst. 50

Vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem (Magistrátem):

§ 16a odst. 6 písm. a) 15

§ 16a odst. 6 písm. b) 28

§ 16a odst. 6 písm. c) 3

§ 16a odst. 7 písm. a) 4

§ 16a odst. 7 písm. b)7

§ 16a odst. 7 písm. c)13

Důvod podání stížnosti na postup Magistrátu:

§ 16a odst. 1 písm. a) 0

§ 16a odst. 1 písm. b)7

§ 16a odst. 1 písm. c)5

§16a odst. 1 písm. d) 2

Celkem **14** stížností.

Vyhovění stížnosti Magistrátem:

§ 16a odst. 5 1

Vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem (příslušným ústředním správním úřadem):

§ 16a odst. 6 písm. a) 8

§ 16a odst. 6 písm. b) 5

§ 16a odst. 6 písm. c) 0

§ 16a odst. 7 písm. a).....1

§ 16b odst. 7 písm.b).....1

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

proti

žalovanému

Magistrát hlavního města Prahy,
se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2014, č. PR/OKC/3/232/2013-1,

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 4. 2. 2014, č. PR/OKC/3/232/2013-1, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám .

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2014, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 18. 11. 2013, č. j. MCP6 087212/2013, jímž byla odmítnuta část žádosti o poskytnutí informací na výši odměn a mimořádných odměn vyplacených vedoucímu právního odboru povinného subjektu v roce 2012.
2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce se obrátil na povinný subjekt se žádostí ze dne 11. 2. 2013, ve které požadoval poskytnutí informací, mimo jiné pod bodem 5) informace o výši odměn a mimořádných odměn vyplacených vedoucímu právního odboru v roce 2012. Poté, co povinný subjekt žádosti zčásti vyhověl a poté, kdy ve věci na základě stížnosti konal nadřízený orgán, vydal povinný subjekt dne 7. 5. 2013 rozhodnutí, kterým část žádosti v rozsahu bodu 5) odmítl. Na základě odvolání žalobce nadřízený orgán rozhodnutí povinného subjektu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání, a následně se tak stalo ještě dvakrát, když nadřízený orgán postupně zrušil rozhodnutí povinného subjektu z 1. 7. 2013 a 17. 9. 2013. Následně povinný subjekt rozhodnutím ze dne 18. 11. 2013, č. j. MCP6 087212/2013, částečně odmítl předmětnou žádost s tím, že odmítl poskytnout informace sdělení výše odměn a mimořádných odměn vyplacených vedoucímu právního odboru v roce 2012, proti čemuž žalobce opět brojil odvoláním, o němž nadřízený orgán rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce především namítl, že v odvolání uplatnil osm námitek, s nimiž se žalovaný buď nevyočádal vůbec, nebo vyslovil nesprávný názor, potažmo nesprávně aplikoval zákon :
 1. výrok napadeného rozhodnutí je vadný,
 2. napadené rozhodnutí povinného subjektu je nepřezkoumatelné,
 3. povinný subjekt neprovedl odpovídajícím způsobem test veřejného zájmu ani test proporcionality. Nebyly zohledněny veškeré rozhodné skutečnosti, na které žadatel upozornil a které jsou pro posouzení žádosti rozhodné,
 4. nebyla dosud vyřízena jedna ze dvou podaných stížností, ačkoli marně uplynula zákonná lhůta pro její vyřízení,
 5. povinný subjekt postupuje v rozporu s InfZ. InfZ přímo stanovuje, které informace mají být poskytnuty, a povinný subjekt tyto informace neoprávněně odepírá. Nejsou dány důvody pro odmítnutí žádosti,
 6. povinný subjekt nerespektuje dřívější rozsudky soudu, na které žadatel v rámci řízení o žádosti upozornil. Povinný subjekt nevedl, proč se od rozhodnutí soudu odchýlil,
 7. povinný subjekt systematicky vydává vadná rozhodnutí, aby se vyhnul poskytnutí informací. Povinný subjekt zneužívá práva k jinému účelu, než pro který tu je,
 8. povinný subjekt uvádí v rozhodnutí zavádějící skutečnosti, které do rozhodnutí dle InfZ vůbec nepatří.

4. Žalobce především namítal, že výrok posledního rozhodnutí ÚMČ Praha 6 je vadný, neboť obsahuje části, které obsahovat nemá. Takovou vadu žalovaný jako nadřízený orgán již předešle vytýkal, v nyní napadeném rozhodnutí však tuto námitku žalobce neřešil.
5. Žalovaný se rovněž nevypořádal s námitkou nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí (nebylo dostatečně odůvodněno).
6. Dále žalobce namítal, že nebyl řádně proveden test proporcionality a vůbec nebyl proveden test veřejného zájmu.
7. Další pochybení žalovaného spočívá v tom, že doposud nebyla vyřízena jedna ze dvou žalobcem podaných stížností, podaná dne 4. března 2013. Ačkoli žalobce tuto skutečnost v odvolání uvedl, žalovaný se touto věcí vůbec nezabýval. Žalovaný měl nejprve projednat předchozí stížnost a pak teprve řešit později podané odvolání.
8. Postup při vyřízení žádosti o informace byl v rozporu se zákonem, který přímo stanoví případy, kdy se informace o příjemcích veřejných prostředků poskytují, takže informace požadované v 5. bodu žádosti měly být podle §8b poskytnuty. Žalovaný rozhodl vycházeje z jiného názoru, než je popsán v zákoně a bez ohledu na judikaturu.
9. Vadou je též skutečnost, že jiné obdobné žádosti v obdobném místě a čase jsou vyřízeny kladně, zatímco v aktuálním případě došlo k odepření práva na informace a obstrukcím ze strany povinného subjektu a žalovaného, kteří nerespektovali současnou judikaturu.
10. Povinný subjekt též zneužil práva k jinému účelu, než pro které tu je, když systematicky vydával vadná rozhodnutí, aby se vyhnul poskytnutí informací, a tedy znemožnil veřejnosti kontrolu nakládání s přidělenými veřejnými prostředky. Žalovaný se k protiprávnímu jednání povinného subjektu přidal, když nevydával rozhodnutí v zákonných lhůtách, takže opakovaně byla vydávána usnesení o nečinnosti žalovaného.
11. Závadnou je rovněž skutečnost, že výrok rozhodnutí povinného subjektu obsahuje části, které obsahovat nemá; žalovaný pak nemohl potvrdit vydání rozhodnutí s vadným výrokem, bez řádného odůvodnění.
12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě především navrhl, aby soud žalobu odmítl pro nedostatek aktivní legitimace žalobce, neboť napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno deklaratorní rozhodnutí potvrzující právní stav nastalý ze zákona, nikoliv z úvahy povinného subjektu.
13. Pokud žalobce argumentoval některými rozsudky Nejvyššího správního soudu, má žalovaný za to, že podle jeho zjištění se žádný z uváděných rozsudků netýká dané věci, a tyto rozsudky proto nejsou pro danou věc závazné. Ani aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu pak takovýchto věcech provádí tzv. test proporcionality. Povinný subjekt tento test provedl s tím, že v daném případě převažuje právo na ochranu soukromí nad právem na informace.
14. Žalovaný rovněž poukázal na to, že zatímco za neposkytnutí jakékoliv informace zákonodárci nestanovil žádnou zákonnou sankci, za porušení práva na ochranu osobnosti stanovil sankce velmi významné, když z rozhodnutí Úřadu na ochranu osobních údajů vyplývá, že jednání, jež žalobce považuje za zákonem přikázané, je zjevně zákonem zakázané, neboť tento úřad za ně uděluje pokuty v nezanedbatelné výši.
15. Dále žalovaný rozporoval názor, že zaměstnance veřejné správy lze podřadit pod pojem „příjemce veřejných prostředků“, máje za to, že byť jeho zaměstnavatelem je územně samosprávný celek, je mezi nimi vztah pracovněprávní, tedy soukromoprávní, kde oba subjekty mají rovné postavení. Přitom platy zaměstnanců jiných subjektů zveřejňovány být nesmějí. Poskytnutí požadovaných informací by bylo také v rozporu s právními předpisy upravujícími

ochranu soukromí fyzických osob. Zveřejnění odměn zaměstnanců povinného subjektu by zásadním způsobem prolomilo jejich právo na soukromí.

16. Jelikož zákon o svobodném přístupu k informacím výslovně nestanoví povinnost poskytovat informace o platech zaměstnanců správních orgánů, k opačnému závěru dospěli někteří prostřednictvím extenzivního výkladu tohoto zákona. Naproti tomu poskytnutí osobních informací bez souhlasu osob, jichž se tyto informace týkají, je zakázáno zákonem o ochraně osobních údajů, přičemž porušení této povinnosti je sankcionováno.
17. Žalovaný resp. povinný subjekt tak stojí vždy před rozhodnutím, které nesprávné řešení ze dvou možných zvolí. Vyhoví-li žádosti, vyhoví zvědavosti a naplní politické právo žadatele, ale dopustí se správního deliktu podle zákona o ochraně osobních údajů, za což mu hrozí sankce. Zároveň tím poruší zákonem, jakož i Listinou základních práv a svobod zaručenou ochranu soukromí, čímž poškodí oprávněné zájmy dotčené osoby, která ani nemá právo se dozvědět, jakým způsobem byla ochrana jejího soukromí porušena. Pokud nevyhoví žádosti o osobní informace, nespáchá správní delikt, neporuší práva nevinných třetích osob, a pouze neukojí zvědavost žadatele. Škoda na lidských právech, jakož i na finančních prostředcích povinného subjektu – vzhledem k neexistence zákonné sankce - se tak limitně blíží nule. Vzhledem k právní situaci tak tímto způsobem ani nelze porušit žalobcovo politické právo na informace, neboť podle názoru nejen žalovaného, v takovémto případě právo žalobci vůbec nikdy nevzniklo.
18. Pokud žalobce zastává názor, že právo na poskytnutí informací je třeba upřednostnit před právem na ochranu osobnosti, poukázal zde žalovaný na to, že právo na ochranu osobnosti je ve smyslu ust. čl. a čl. 10 odst. 2 7 Listiny základních práv a svobod právem základním, zatímco právo na informace ve smyslu čl. 17 této Listiny právem politickým. Základní práva jsou přitom politickým právům nadřizena a v případě kolize mají před právy politickými prioritu.
19. Dále žalovaný zdůraznil, že orgány veřejné správy mají sice povinnost poskytovat informace, avšak ke své působnosti, nikoliv o osobní sféře svých zaměstnanců.
20. K části žaloby, v níž žalobce vytýkal nevypořádání se s odvolacími námitkami, žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.
21. Zjevně nesprávné je též tvrzení žalobce, že rozhodnutí je nezákonné proto, že nebyl proveden test veřejného zájmu, jelikož zákon nic takového neukládá, nadto test proporcionality byl povinným subjektem proveden a žalovaný se s jeho průběhem i výsledkem ztotožnil.
22. Zcela absurdní je tvrzení žalobce o tom, že doposud nebyla vyřízena jedna ze dvou jím podaných stížností, neboť jednak taková skutečnost nemohla mít vliv na správnost napadeného rozhodnutí, jednak je třeba uvést, že žalobce podává průběžně desítky stížností, tedy je téměř jisté, že vždy existuje několik stížností, které dosud nebyly vyřízeny.
23. Pokud žalobce uvedl, že rozhodovací činnost žalovaného je nepředvídatelná, protože sám již informace o odměnách vedoucích pracovníků poskytl tím žalobce zjevný nepřímý důkaz o tom, že nadřizovaný orgán rozhoduje vždy v souladu s testem proporcionality, a obdobné žádosti neodmítá z pouhého principu.
24. Za zcela nemístnou pak žalovaný považoval část žaloby označená ad 7), že je absurdní představa žalobce, že se mu podaří vyloučit jemu se nehodící pracovníky žalovaného jen proto, že zahltil žalovaného nesmyslnými podáními. Navíc pokud žalobce tvrdí, že [redacted] dané věci chybovala, měl by svá stvrzení doložit.
25. Dále žalovaný navrhl, aby soud vyčkal, s jakým výsledkem skončí u rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu posuzování judikátu sp. zn. 5 As 57/2010.
26. Konečně žalovaný poukázal na to, že žalobce napadá rozhodnutí žalovaného vydané v odvolacím řízení. Je tedy na místě akcentovat to, že z ust. § 89 odst. 2 správního řádu vyplývá odvolacímu [redacted]

orgánu povinnost přezkoumávat napadené prvostupňové rozhodnutí na základě rozsahu odvolání. Žalobce však podal odvolání, které v zásadě neobsahovalo žádné relevantní důvody, pro které by měl žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí povinného subjektu rušit a podanému odvolání vyhovět. Žalovaný tedy setrval na tom, že žalované rozhodnutí vydal správně a v souladu se zákonem.

27. Při jednání soudu dne 8. února 2018 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupkyně žalobce navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a aby věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pověřený zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

28. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
29. Soud především konstatoval, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu uplatnil několik námitek, ovšem žalovaný se s některými z nich nevypořádal. Již sama tato skutečnost představuje rozpor napadeného rozhodnutí se zákonem, neboť podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu je odvolací orgán povinen přezkoumat správnost napadeného rozhodnutí I. stupně v rozsahu námitek uvedených v odvolání. S námitkami odvolatele se tedy musí odvolací orgán vypořádat vždy, tedy o každé z nich uvést, zda ji shledal důvodnou či nikoliv, případně zda ji považuje za bezpodstatnou ve vztahu k věci, a z jakých důvodů.
30. Jak bylo konstatováno v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku, žalobce brojil proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 jako povinného subjektu odvoláním, v němž uplatnil těchto osm námitek:
1. výrok napadeného rozhodnutí je vadný,
 2. napadené rozhodnutí povinného subjektu je nepřezkoumatelné,
 3. povinný subjekt neprovedl odpovídajícím způsobem test veřejného zájmu ani test proporcionality. Nebyly zohledněny veškeré rozhodné skutečnosti, na které žadatel upozornil a které jsou pro posouzení žádosti rozhodné,
 4. nebyla dosud vyřízena jedna ze dvou podaných stížností, ačkoli marně uplynula zákonná lhůta pro její vyřízení,
 5. povinný subjekt postupuje v rozporu s InfZ. InfZ přímo stanovuje, které informace mají být poskytnuty, a povinný subjekt tyto informace neoprávněně odepírá. Nejsou dány důvody pro odmítnutí žádosti,
 6. povinný subjekt nerespektuje dřívější rozsudky soudu, na které žadatel v rámci řízení o žádosti upozornil. Povinný subjekt neuvedl, proč se od rozhodnutí soudu odchýlil,
 7. povinný subjekt systematicky vydává vadná rozhodnutí, aby se vyhnul poskytnutí informací. Povinný subjekt zneužívá práva k jinému účelu, než pro který tu je,
 8. povinný subjekt uvádí v rozhodnutí zavádějící skutečnosti, které do rozhodnutí dle InfZ vůbec nepatří.
31. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí však lze seznat, že Magistrát hlavního města Prahy jako nadřízený orgán se výslovně vypořádal pouze se třemi z nich, když na straně 7 dole se vyjádřil k námitce neprovedení testu veřejného zájmu, resp. nesprávného provedení testu proporcionality, ve druhém odstavci shora na str. 8 se stručně vypořádal s tvrzením žalobce, že zákon o svobodném přístupu k informacím přímo stanoví, které informace musí být poskytnuty,

a dále se na str. 8 vyjádřil k námitce, že povinný subjekt nerespektuje dřívější rozsudku soudu, na které žalobce upozornil.

32. Nezbyvá tedy než konstatovat, že námitky uvedené v odvolání pod body 1, 2, 4, 7 a 8 nebyly v napadeném rozhodnutí nijak vypořádány. Jak vyloženo výše, orgán rozhodující o odvolání je povinen všechny odvolací námitky reflektovat, tedy o každé jednotlivé uvést, zda ji shledává důvodnou či nikoliv, a z jakých důvodů, případně vyložit, proč ji v kontextu rozhodované věci nepovažoval za relevantní. Ohledně uvedených pěti odvolacích námitek však nelze v odůvodnění napadeného rozhodnutí nalézt přiměřenou reakci ze strany žalovaného. Tato skutečnost pak znamená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť z něj není zřejmé, jak se žalovaný v odvolacím řízení s těmito námitkami vypořádal.
33. Současně tato absence vypořádání odvolacích námitek ze strany žalovaného v odvolacím řízení znamená, že není prozatím na místě, aby se s argumenty obsaženými v nich vypořádal soud. Pokud by tak učinil, nahrazoval by pravomoc odvolacího orgánu a rozhodoval by za něj, což však není účelem a smyslem přezkumu rozhodnutí orgánů veřejné správy ve správním soudnictví.
34. Městský soud se následně zabýval přezkumem toho, jak se žalovaný vypořádal s oněmi odvolacími námitkami, o kterých v napadeném rozhodnutí pojednal. Přitom soud dospěl k závěru, že otázky testu proporcionality s přihlédnutím k veřejnému zájmu, dále vymezení okruhu informací, které je podle zákona o svobodném přístupu k informacím nutno poskytnout, jakož i otázka dosavadní judikatury zejména správních soudů, spolu úzce souvisí a je na místě o nich pojednat společně.
35. Předně městský soud musel korigovat názory, které dospěl žalovaný v napadeném rozhodnutí, když konstatoval, že žádný z rozsudků Nejvyššího správního soudu, kterými argumentoval žalobce v odvolání, se netýká aktuálně rozhodované věci dané věci, a tyto rozsudky proto nejsou pro ni věc závazné. Povinnost odůvodnit rozhodnutí podle jeho názoru nezahrnuje povinnost zabývat se právními názory, které v dané věci nejsou nijak závazné. K tomu žalovaný zdůraznil, že v České republice doposud platí, že práva a povinnosti jsou upravovány zákonem, popř. jinými právními normami, nikoliv precedentem.
36. K tomu soud uvádí, že skutečně takto koncipovaná vázanost správního orgánu dřívější judikaturou v obdobných věcech neexistuje. Podle ust. § 78 odst. 5 soudního řádu správního je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost). Správní orgán je tedy ze zákona povinen respektovat právní názor správního soudu v tom řízení, v němž bylo přezkoumáno a zrušeno konkrétní rozhodnutí orgánu veřejné správy. Doktrína však opakovaně vyjádřila názor, že pro řádný výkon veřejné správy je na místě, aby správní orgány respektovaly právní názory soudů, a to jak soudů krajských, tak Nejvyššího správního soudu, i ve věcech skutkové a právně obdobných. Pokud by totiž orgán veřejné správy bez závažného důvodu dosavadní judikaturu správních soudů ignoroval, vedlo by to pouze k tomu výsledku, že by na základě žaloby byla jeho rozhodnutí správními soudy rušena a jejich rozsudky by byl pak vázán. Z důvodu procesní ekonomie je tedy nesporně na místě, aby se správní orgán zajímal o to, zda k právnímu problému, jež je ve věci, kterou rozhoduje, již existuje judikatura, a tu pak při svém rozhodování aplikoval. Není jisté vyloučeno, aby v konkrétní věci dospěl k závěru, že existující právní názor nepoužije, ale pak je na místě uvést, z jakých důvodů.
37. V nyní rozhodované věci tedy bylo nesporně na místě, aby žalovaný v rozhodnutí o odvolání vyložil, proč dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se interpretací a aplikací norem zákona o svobodném přístupu k informacím, nehodlal použít. Přitom pouhý argument, že tak činí proto, že nejde o judikáty vydané právě v nyní rozhodované věci, nemůže podle názoru městského soudu obstát, neboť odporuje povinnosti uložené v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, tedy že správní orgán dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Dále městský soud konstatoval, že to, zda zákon o svobodném přístupu k informacím ukládá povinnost poskytovat informace o výši platů zaměstnanců veřejných institucí, byla řešena právě judikaturou správních soudů, jmenovitě Nejvyššího správního soudu, který dospěl k závěru, že taková povinnost existuje. V této věci je nutno poukázat na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, v němž byl především koncipován závěr, že zaměstnanci veřejných institucí jsou osobami, kterým se poskytují veřejné prostředky, neboť jejich plat je vyplácen z veřejných prostředků. Proto povinný subjekt, který je veřejnou institucí, poskytne o takové osobě základní osobní údaje, v rozsahu jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Dále pak Nejvyšší správní soud v označeném rozsudku vymezil okruh osob – zaměstnanců, u nichž je bez dalšího třeba poskytnout informace o jejich platech (zpravidla zaměstnanci v řídicích funkcích, či vykonávající vrchnostenská oprávnění povinného subjektu, nebo zaměstnanci organizující či provádějící činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, apod. – blíže viz odst. [97] rozsudku, resp. okruh zaměstnanců, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech – viz odst. [98].

38. Z uvedeného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, na jehož obsáhlé odůvodnění městský soud odkazuje, tedy vyplývá, že zaměstnanci veřejných institucí, kteří v nich zastávají řídicí funkce, spjaté s rozhodovací činností, jsou v postavení příjemců veřejných prostředků, a informace o jejich platových náležitostech se tedy poskytují podle ust. § 8b odst. 1, odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.
39. Dále je však nezbytné konstatovat, že některé závěry citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu byly podstatně korigovány Ústavním soudem, jmenovitě jeho nálezem ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16.
40. Ústavní soud především odmítl argumentaci Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku rozšířeného senátu, totiž že test proporcionality není třeba provádět při posuzování jednotlivých konkrétních případů poskytnutí informací o platových poměrech, protože takový text provedl již zákonodárce při formulaci ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím.
41. K tomu Ústavní soud konstatoval, že poskytování informací o odměnách za práci není obecně protiústavní, nicméně případný zásah do základních práv dotčených osob je nutno posuzovat podle okolností každého jednotlivého případu. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv, tedy provést nezbytný test proporcionality, a vyrovnat se se skutečností, že poskytnutí informací platových poměrech je zásahem do ústavně chráněného práva na ochranu soukromého života svých zaměstnanců..
42. Současně Ústavní soud uvedl, jakými kritérii je nutno se při posuzování žádosti o informace zabývat, když konstatoval, že:

„125. Povinná osoba může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny všechny tyto podmínky:

- a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu;*
- b) informace samotná se týká veřejného zájmu;*
- c) žadatel o informaci plní úkoly či posílá dozoru veřejnosti ú roli tzv. "společenského hlídačského psa";*
- d) informace existuje a je dostupná.*

Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny.“

43. V podrobnostech městský soud odkazuje na citovaný nález Ústavního soudu.
44. Městský soud v Praze tedy po zvážení všech relevantních skutečností a s přihlédnutím k právním názorům jak Nejvyššího správního soudu, tak Ústavního soudu dospěl k těmto závěrům:
45. Žalobce se svou žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, domáhal poskytnutí informace o výši odměn a mimořádných odměn vyplacených vedoucímu právního odboru Úřadu městské části Praha 6 v roce 2012.
46. Vedoucí právního odboru úřadu městské části je nepochybně zaměstnancem orgánu samosprávného celku, neboť není sporu o tom, že Městská část Praha 6 je samosprávným celkem ve smyslu zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů, a úřad této městské části je tedy jejím orgánem, a tudíž je podle ust. § 2 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím povinným subjektem.
47. Povinné subjekty podle ust. § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytují základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky, tedy též údaj o výši poskytnutých prostředků. Při tom však současně musejí vzít v úvahu to, že informace o platových poměrech zaměstnanců jsou osobními údaji, spadající pod ochranu článku 10 Listiny a článku 8 Úmluvy, zaručujících právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého života, a právo na informační sebeurčení, umožňujícího jednotlivci spoléhat na své právo na soukromí z hlediska dat, která jsou shromažďována, zpracovávána a šířena.
48. Při vyřizování žádosti o poskytnutí informací o platových poměrech svého zaměstnance tedy musí úřad městské části provést nezbytný test proporcionality, jehož zásady a hlediska vymezil Ústavní soud ve výše citovaném nálezu, a podle výsledku takového testu buď informaci poskytnout, anebo rozhodnout o odmítnutí žádosti v tomto rozsahu.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

49. Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že požaduje-li žalobce informace o výši odměn a mimořádných odměn vyplacených vedoucímu právního odboru Úřadu městské části Praha 6 v roce 2012, je nezbytné, aby povinný subjekt provedl test proporcionality podle kritérií stanovených Ústavním soudem, a na základě jeho výsledku buď informace poskytl nebo vydal rozhodnutí o odmítnutí této žádosti.
50. Městský soud proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního a věc vrátil podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního žalovanému k dalšímu řízení s tím, že jak povinný subjekt, tak žalovaný se musí se záležitostí testu proporcionality ohledně střetu základního práva na informace, resp. na informace ve veřejném zájmu, a základního práva na ochranu před zasahováním do soukromého života a do práva na ochranu před neoprávněným zveřejňováním osobních dat, znovu vypořádat.
51. Pro úplnost městský soud konstatuje, že v průběhu řízení o žalobě zjistil totožnost osoby, která v roce 2012 zastávala funkci vedoucího právního odboru Úřadu městské části Praha 6, neboť této osobě náleželo potenciální postavení osoby zúčastněné podle ust. § 34 odst. 1 soudního řádu správního. Jak je zřejmé ze soudního spisu na č.l. 45, tato osoba byla soudem poučena o tomto svém právu, avšak neuplatnila jej.
52. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000 Kč a jednak z odměny advokátovi za tři úkony právní služby po 3100 Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb

(advokátní tarif), v platném znění. Náhradu v celkové výši 13 200 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce [REDACTED].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. února 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce:

proti
žalovanému:

1. Magistrát hlavního města Prahy
se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1

2. Úřad městské části Praha 12
se sídlem Písková 830, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 31. 1. 2017, č. j. MHMP 146062/2017 a proti rozhodnutí **Úřadu městské části Praha 12** ze dne 3. 3. 2017 sp. zn. OKU/201/16 INF/049/16

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, Odboru kontrolních činností ze dne 31.1.2017, č. j. MHMP 146062/2017, sp. zn. S-MHMP 108279/2017 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 3. 3. 2017 sp. zn. OKU/201/16 INF/049/16 se odmítá.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 700 Kč ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce [REDAKCE]

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 31. 1. 2017, č.j. MHMP 146062/2017, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce tak, že se rozhodnutí povinného subjektu ze dne 4. 1. 2017, zn. OKU/201/16 INF/049/16 ruší a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání a přezkoumání a zrušení rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 3.3. 2017, sp.zn. OKU/201/16 INF/049/16, kterým byla částečně odmítnuta žádost žalobce o požadovanou informaci o výši darů, poskytnutých zastupitelům, kteří s poskytnutím informace nesouhlasili.
2. Žalobce uvedl, že je žadatelem o informace v režimu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o svobodném přístupu k informacím“) a dne 27. 9. 2016 požádal o poskytnutí jmeného seznamu všech zastupitelů zastupitelstva Městské části Praha 12 v aktuálním funkčním období 2014-2018, kterým byl Městskou částí Praha 12 udělen finanční dar, a to včetně výše daru a důvodu jeho poskytnutí. Žádost o informace byla již třikrát částečně odmítnuta, a to navzdory dvěma zrušujícími rozhodnutími žalovaného. Povinný subjekt tak hrubým způsobem po celou dobu trvání řízení nerespektuje závazný právní názor nadřízeného orgánu a snaží se co nejvíce oddálit poskytnutí informace.
3. Žalobce odkazuje na ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2015, č.j. 6 As 113/2014-35. Jednání povinného subjektu považuje žalobce za šikanózní a proti smyslu a účelu zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt ve svých rozhodnutích nerespektuje konstantní judikaturu soudů ve věci poskytování informací o platech a odměnách osob placených z veřejných prostředků a záměrně zdržuje poskytnutí požadované informace.
4. Magistrát hlavního města Prahy ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že jeho rozhodnutí je zákonné a věcně správné a je to naopak povinný subjekt, jehož dosavadní postup při vyřizování žalobcovy žádosti je v rozporu se zákonem. Žalobce spolu s napadeným rozhodnutím napadá rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí části žádosti, jež následovalo po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného. Žalovaný se proto domnívá, že je podaná žaloba nepřípustná a měla by být odmítnuta. Dále požádal v případě úspěchu žalobce o nepřiznání náhrady nákladů soudního řízení, výjma zaplaceného soudního poplatku za žalobu, neboť předseda žalobce je osobou odborně způsobilou k samostatnému podání žaloby.
5. Úřad městské části Praha 12 ve vyjádření k podané žalobě popsal dosavadní průběh řízení a uvedl, že při rozhodování vycházel z metodického doporučení Ministerstva vnitra, zohlednil skutečnost, že osoby, kterých se informace o darech měla týkat, s poskytnutím žalobcem požadované informace nesouhlasily. Po provedeném testu proporcionality dospěl k závěru, že převyšuje ochrana soukromí těchto osob nad právem na informace. Poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 17.10.2017 sp.zn. IV. ÚS 1378/2016 se zdůrazněním, že informace se v této věci netýká veřejného zájmu a zveřejněním by došlo k zásahu do osobnostních práv dotčených osob.
6. Právo postavení osoby zúčastněné na řízení žádný subjekt neuplatnil.

7. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že dne 27. 9. 2016 požádal žalobce o poskytnutí seznamu všech zastupitelů zastupitelstva Městské části Praha 12 v aktuálním funkčním období 2014-2018, kterým byl Městskou částí Praha 12 udělen finanční dar, a to včetně výše daru a důvodu poskytnutí daru. Výzvou ze dne 3. 10. 2016 Městská část Praha 12 žalobce vyzvala, aby specifikoval pojem seznam všech zastupitelů, na kterou žalobce reagoval tak, že žádá o poskytnutí jmenového seznamu osob. Městská část Praha 12 následně vyzvala všechny dotčené zastupitele, zda s poskytnutím informací souhlasí či nikoliv. [REDAKCE] vyjádřili nesouhlas, ostatní dotčené osoby [REDAKCE] s poskytnutím informace souhlasily.
 8. Následně vydal Úřad městské části Praha 12 dne 18. 10. 2016 rozhodnutí, kterým částečně odmítl poskytnout informace u tří zastupitelů, kteří s poskytnutím informací nesouhlasili. V odůvodnění bylo uvedeno, že Magistrát hl. m. Prahy jako metodicky řídicí orgán městských částí hl. m. Prahy vydal dne 11. 8. 2011 stanovisko, ve kterém doporučuje poskytovat osobní údaje pouze se souhlasem subjektů údajů. V odůvodnění je dále uveden test proporcionality, přičemž zřetelně převažuje nutnost ochrany soukromí a osobních údajů nad právem na informace, když zastupitelé nemají právo bez předchozího souhlasu orgánů Městské části Praha 12 disponovat s finančními prostředky Městské části Praha 12 ve výši uváděné v metodickém doporučení a nenakládají mj. s finančními prostředky orgánu veřejné správy jako příkazce operace ve smyslu zákona o finanční kontrole, pokud hodnota finanční operace přesáhne 250 000 Kč.
 9. Proti rozhodnutí žalobce podal odvolání, o kterém žalovaný rozhodl dne 1. 12. 2016 rozhodnutím č.j. MHMP 2142873/2016 tak, že se rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 v části, kterou povinný subjekt odmítl poskytnutí požadovaných informací, ruší a věc vrátil ohledně této části k novému projednání. Rozhodnutí odůvodnil legitimním veřejným zájmem na poskytnutí požadovaných informací, a to z důvodu vyvrácení jakýchkoli pochybností o zákonnosti či důvodnosti poskytnutí peněžitých darů příslušným členům zastupitelstva.
 10. Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 12 ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. OKU/201/16 INF/049/16 byla žádost opětovně částečně odmítnuta se zcela shodným odůvodněním. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, o kterém žalovaný rozhodl dne 31. 1. 2017, č.j. MHMP 146062/2017 (dále též „rozhodnutí ze dne 31.1.2017“) tak, že se rozhodnutí povinného subjektu ze dne 4. 1. 2017 ruší a věc se vrací k novému projednání a v odůvodnění zdůraznil, že povinný subjekt je při novém projednání věci vázán právním názorem nadřízeného orgánu ze zákona. Uvedené rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, ze dne 31.1.2017 žalobce napadl žalobou v této věci.
 11. Ze spisu vyplývá, že dne 3. 3. 2017 Úřad městská část Praha 12 vydal další rozhodnutí sp. zn. OKU/201/16 INF/049/16 (dále též „rozhodnutí ze dne 3. 3. 2017“), kterým opět částečně odmítl poskytnout informace, a to v podstatě se shodným odůvodněním. Proti rozhodnutí se žalobce odvolal a dále podal stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím. Současně podal žalobce proti tomuto rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 3. 3. 2017 žalobu v této věci.
 12. Pro úplnost soud uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že o výše uvedeném odvolání proti rozhodnutí městské části ze dne 3.3.2017 rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 4. 2017, č.j. MHMP 534319/2017. Žalovaný zrušil rozhodnutí povinného subjektu ze dne 3. 3. 2017 a věc vrátil k novému projednání. Dále žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 4. 2017, č.j. MHMP 544206/2017 ve věci stížnosti podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím potvrdil postup povinného subjektu. Tato rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 4. 2017 a ze dne 7. 4. 2017 nejsou předmětem žaloby v této věci.
 13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, ze dne 31. 1. 2017, po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Pokud jde další napadené rozhodnutí, tj. rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 3. 3. 2017, dospěl soud k závěru,
- [REDAKCE]

že nejsou splněny zákonem stanovené podmínky pro věcné přezkoumání tohoto rozhodnutí. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce i žalovaný s projednáním bez nařízení ústního jednání vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“).

14. Je vhodné poznamenat, že žalobce označil za žalovaného pouze Magistrát hl. m. Prahy. Ze žaloby je přitom zřejmé, že se žalobce výslovně domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 3. 3. 2017, které ve vztahu k napadenému rozhodnutí Magistrátu ze dne 31. 1. 2017 není prvostupňovým rozhodnutím, neboť bylo vydáno později. Soud proto za žalovaného považuje i Úřad městské části Praha 12, a to při analogickém použití ustanovení § 69 s.ř.s., ze kterého vyplývá postavení žalovaného přímo ze zákona, tedy bez ohledu na formální označení žalovaného žalobcem.
15. Žalobou napadeným rozhodnutím Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 31. 1. 2017 bylo zrušeno rozhodnutí Úřadu městské části 12 ze dne 4. 1. 2017 sp. zn. OKU/201/16 INF/049/16, kterým byla částečně odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace ohledně výše daru a důvodu poskytnutí daru u tří zastupitelů zastupitelstva Městské části Praha 12, kteří s poskytnutím informací žalobci nesouhlasili. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na to, že jde o druhé rozhodnutí, kterým je zrušeno rozhodnutí povinného subjektu (Městské části Praha 12) ve shodné věci, poukázal na to, že povinný subjekt jako prvostupňový správní orgán je vázán právním názorem, který byl vyjádřen ve zrušujícím rozhodnutí, poukázal na to, že ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím je lex generalis k ustanovení § 8b tohoto zákona a představují výjimku z ochrany soukromí a osobních údajů. Dále uvedl, že stanovisko ředitele Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 11. 8. 2011 již není aktuální, obdobně to platí o rozsudku č. j. 4Af 40/2010-60 ze dne 11. 11. 2011, jak už se povinný subjekt dovolával. Uvedl, že rozhodným je rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014 č. j. 8As 55/2012-62 a navazující judikatura.
16. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný soustředil zejména na znění zákona, konkrétně ustanovení § 8b zákona o informacích a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný zcela bez povšimnutí ponechal skutečnost, že povinný subjekt provedl test proporcionality a posuzoval otázku ochrany soukromých a osobních údajů na straně jedné a otázku veřejného zájmu na zveřejnění výše daru na straně druhé, přičemž uzavřel, že dle jeho názoru převažuje právo na ochranu soukromí. Přitom provedení testu proporcionality nevyklučuje ani zmíněný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014 č. j. 8As 55/2012-62, který i ve svém shrnutí (bod III.) vyjádřil, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků podle § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se zásadně poskytují, současně však nevyloučil, že povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance, byť výjimečně, v případech, že se tato osoba na vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. Je tedy zřejmé, že ani z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nevyplývá absolutní povinnost poskytnout informace o platech z veřejných prostředků, a proto nelze vyloučit provedení testu proporcionality i v těchto případech. S jeho obsahem se měl žalovaný správní orgán vypořádat, a to zejména v situaci, kdy bylo zřejmé, že právní názor, který žalovaný vyjádřil v předcházejícím zrušujícím rozhodnutí ze dne 1. 12. 2016, povinný subjekt nerespektoval. Soud shledal napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017 nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.
17. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, v níž poukázal na ustanovení § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístup k informacím s tím, že má za to, že podmínky pro postup podle provedeného právního ustanovení jsou splněny, neboť na požadované informace má právo.

18. Podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že „*při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout*“.
19. Uvedené právní ustanovení dává soudu oprávnění, aby v rámci přezkumu rozhodnutí, které bylo vydáno podle zákona o svobodném přístupu k informacím, uložil správnímu orgánu povinnost požadované informace poskytnout. Podmínkou je zjištění, že zde nejsou žádné důvody pro odmítnutí žádosti, v takových případech soud zruší jak rozhodnutí o odvolání, tak rozhodnutí povinného subjektu.
20. Soud se proto zabýval otázkou, zda lze učinit závěr o tom, že zde nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti, resp. v daném případě pro částečné odmítnutí žádosti ve vztahu ke třem zastupitelům městské části. Po posouzení věci dospěl k závěru, že takto jednoznačný právní závěr v dané věci učinit nelze.
21. Kromě toho, že soud má za to, že žalovaný pochybil, jestliže se nevypořádal a nehodnotil povinným subjektem provedený test proporcionality, soud při své úvaze o tom, zda jsou či nejsou žádné důvody pro odmítnutí žádosti nemohl nezohlednit náleze Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017 sp. zn. IV.ÚS 1378/16. Přesto, že jde o náleze, který byl vydán až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ke dni rozhodování zdejšího soudu jde o náleze již platný a účinný, proto je povinností soudu závěry uvedeného nálezu Ústavního soudu zohlednit při úvaze o tom, zda lze jednoznačně dospět k závěru, že zde nejsou žádné důvody pro odmítnutí žádosti.
22. Ústavní soud v uvedeném nálezu dílem korigoval závěry Nejvyššího správního soudu, když uvedl, že by správní orgán měl zohlednit, co je účelem informace, zda účelem informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu, zda se informace samotná dotýká veřejného zájmu, zda žadatel o informaci plní úkoly či poslání dozoru veřejnosti či roli tzv. společenského hlídačského psa apod. Je tedy zřejmé, že Ústavní soud dospěl k závěru, že při úvaze o tom, zda bude vyhověno žádosti o informaci ve vztahu k finančním prostředkům z veřejných zdrojů, je nutno posoudit otázku veřejného zájmu i z pohledu motivace žadatele o informaci.
23. Tyto úvahy samozřejmě v odůvodnění napadeného rozhodnutí ani v rozhodnutí povinného subjektu obsaženy nejsou, protože náleze Ústavního soudu byl vydán až posléze, nicméně soud při zvážování otázky, zda jsou splněny podmínky pro to, aby povinnému subjektu uložil povinnost požadovanou informaci poskytnout, musel tento náleze Ústavního soudu zohlednit s tím, že má za to, že je na správních orgánech, aby posoudily otázku oprávněnosti odmítnout žalobcem požadovanou žádost i z hledisek, které Ústavní soud nastínil. V tomto stadiu řízení soudu nepřísluší, aby tak učinil za správní orgány, neboť by tím jejich činnost nahrazoval. Z uvedeného důvodu soud dospěl k závěru, že v tomto stadiu řízení nejsou splněny podmínky pro to, aby postupoval podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím.
24. Jak bylo výše uvedeno, žalobce se podanou žalobou domáhal i přezkoumání rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 3. 3. 2017, kterým byla částečně odmítnuta žádost žalobce v části, v níž se domáhal informace o výši daru a důvodu poskytnutého daru u tří zastupitelů, kteří s poskytnutím informací nesouhlasili, tj. u [REDAKCE]. Žalobu proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 3. 3. 2017 soud odmítl, když dospěl k závěru, že jednak jde o žalobu nepřipustnou, jednak nejsou splněny podmínky pro řízení a tento nedostatek je neodstranitelný.
25. Pokud jde o nepřipustnost žaloby, vycházel soud z ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s., podle něhož je žaloba nepřipustná, jestliže žalobce nevyčerpal řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon. V daném případě není sporu o tom, že rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 3. 3. 2017 je rozhodnutím, ve vztahu k němuž zákon řádný [REDAKCE]

opravný prostředek přípouští. Z důvodu uvedeného § 68 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož soud návrh odmítne, je-li tento návrh podle tohoto zákona nepřipustný, jsou dány podmínky pro odmítnutí žaloby proti uvedenému rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 pro nepřipustnost.

26. Současně má soud za to, že jsou splněny podmínky pro odmítnutí žaloby i podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož soud odmítne návrh, nejsou-li splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný. V daném případě je zřejmé, že rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 3. 3. 2017 bylo pravomocně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 4. 2017 č. j. MHMP-534319/2017. Jestliže bylo rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 3. 3. 2017 pravomocně zrušeno žalovaným správním orgánem, jde o rozhodnutí, které neexistuje, jde tedy o nedostatek podmínky řízení, který je neodstranitelný.
27. K tomu, co bylo výše uvedeno, považuje soud za vhodné konstatovat, že při úvaze o aktivní legitimaci žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 31.1.2017, kterým bylo vyhověno jeho odvolání a prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno, vycházel soud z právního názoru, vyjádřeného Nejvyšším správním soudem např. v rozsudku č.j. 7 As 4/2013-81, č.j. 9 As54/2015 (dostupné na www.nssoud.cz), ve kterých tento soud poukázal na specifikum řízení podle zákona o informacích se závěrem, že v těchto případech podléhá takové rozhodnutí přezkumu soudem.
28. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná ve vztahu k napadenému rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 31. 1. 2017, proto toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, odst.4 s.ř.s.). Na tomto žalovaném bude, aby znovu rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Městské části Praha 12 ze dne 4. 1. 2017, a to při respektování právního názoru, uvedeného v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
29. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce měl ve věci částečný – poloviční - úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu poměrné, tj. poloviční, části nákladů řízení. Náklady řízení představují odměnu za zastupování žalobce advokátem za dva úkony právní služby po 3 100 Kč, tj. 6 200 Kč. Tuto částku odměny je nutno snížit na polovinu, odměna za zastupování v této věci představuje částku 3.100 Kč, k tomu přísluší 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 7, § 9, § 11, § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb. – příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby), tedy odměna za zastupování představuje částku 3 700 Kč. K této částce náleží žalobci částka 3000 Kč za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2017, celkem náklady řízení představují částku 6 700 Kč.
30. Je třeba konstatovat, že soud netrval na úhradě soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 3. 3. 2017, když shledal důvody pro odmítnutí žaloby proti tomuto rozhodnutí a ve vztahu k němu by byla splněna podmínka pro vrácení tohoto poplatku podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.
31. Pro úplnost soud k námitce Magistrátu hl. m. Prahy uvádí, že skutečnost, že žalobce je právně vzdělán, nevylučuje, aby se v řízení před soudem nechal zastoupit advokátem, proto soud žalobci náklady řízení přiznal v uvedeném rozsahu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

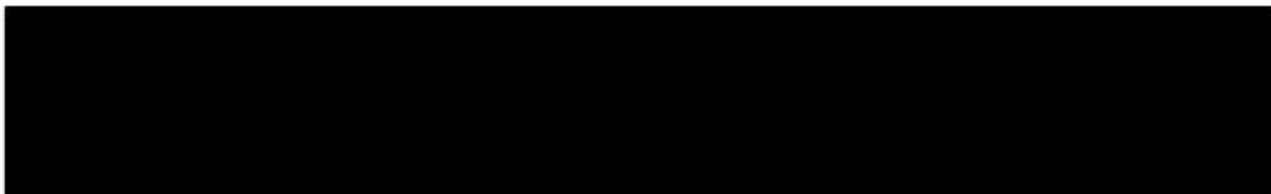
Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. května 2018

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce

proti

žalovanému

Magistrátu hlavního města Prahy,
se sídlem v Praze 1,
Mariánské náměstí 2/2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 31. 10. 2017, č. j. MHMP 1690585/2017

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále též „žalovaný“), jímž žalovaný správní orgán jako nadřízený orgán podle § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 1 ze dne 11. 8. 2017, č. j. MČP 1 135794/2017, kterým byla odmítnuta část žádosti žadatele o poskytnutí informací podle bodu 2 žádosti ze dne

1. 12. 2016. Žalovaný rozhodnutí povinného subjektu v této části zrušil a věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání.

Žalobní body

2. Žalobce v podané žalobě popsal dosavadní průběh řízení, ve kterém dne 1. 12. 2016 požádal o poskytnutí informací

1. *Na základě kterých soupisů/seznamů domů z majetku hl. m. Prahy, svěřených Městské části Praha 1, došlo v období do 17. 11. 2008 k rozdělení domů a jejich následnému převodu v souladu se zákonem č. 72/1994 Sb. a Zásadami pro prodej bytů jejich oprávněným nájemcům (mimo jediného platného seznamu domů schváleného Zastupitelstvem na 19. zasedání dne 18. 11. 2008)?*
2. *Kolik soupisů/seznamů domů zařazených do privatizace existuje od samotného počátku privatizace bytů na území MČ Praha 1 do 17. 11. 2008?*
3. *Jsou tyto seznamy platné?*

s tím, že mu dosud nebyla doručena odpověď na žádost o informaci pod bodem 2, tedy kolik soupisů či seznamů domů zařazených do privatizace existuje od samotného počátku privatizace bytů na území Městské části Praha 1 do dne 17. 11. 2008. Žalobci byla poskytnuta informace, že Městská část Praha 1 v období od počátku privatizace dle Zásad pro prodej bytů ve vlastnictví hlavního města Prahy svěřených do správy Městské části Praha 1 eviduje do dne 17. 11. 2008 včetně celkem tři seznamy soupisů domů zařazených do privatizace.

3. Uvedené sdělení bylo žalobcem opakovaně napadeno stížnostmi ze dne 28. 12. 2016 a ze dne 15. 3. 2016, respektive odvoláními ze dne 23. 8. 2017, přičemž žalovaný odvolací správní orgán dal opakovaně žalobci za pravdu, když přikázal poskytnutí informace pod bodem pod bodem 2, a konečně podle rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2017 (žalobou napadené rozhodnutí – poznámka soudu) bylo rozhodnutí povinného subjektu ze dne 11. 8. 2017 zrušeno a věc byla vrácena Městské části Praha 1 k novému projednání. Nicméně dne 29. 11. 2017 však povinný subjekt odpověděl v podstatě identickým způsobem jako v odpovědích a v dřívějším rozhodnutí, tedy poskytnutím neúplné informace.
4. Žalobce v podané žalobě poukázal na to, že žádal o poskytnutí informace spočívající v zodpovězení a doložení otázky, kolik soupisů či seznamů domů zařazených do privatizace existuje od samotného počátku privatizace bytů na území Městské části Praha 1 až do dne 17. 11. 2008. Povinný subjekt – Městská část Praha 1 – však opakovaně žalobci sděluje, že eviduje tři seznamy domů určených k privatizaci, přičemž však žalobci sdělila, že privatizace bytového fondu probíhá již od roku 2001. Žalobce je přesvědčen, že probíhala-li privatizace bytů v bytových domech od roku 2001, musí Městská část Praha 1 logicky disponovat i dalšími seznamy domů určených k privatizaci právě z období let 2001 - 2004. Podle názoru žalobce je zcela nemožné, aby Městská část Praha 1 privatizovala bytový fond v bytových domech, aniž by měla specifikováno, jakých bytových domů se privatizace týká, podle jakého klíče a mechanismu jsou takové bytové domy vybírány a určovány. Žalobce se důvodně domnívá, že povinný subjekt záměrně odmítá sdělit přesný počet seznamů a soupisů bytových domů určených k privatizaci a zejména seznamy z let 2001 - 2004 řádně specifikovat. V pořadí prvním usnesením, jímž byl schválen výběr bytových domů určených k prodeji, bylo usnesení Zastupitelstva Městské části Praha 1 ze dne 4. 6. 2001. Povinný subjekt však na žádost žalobce o poskytnutí informace pod bodem 2 žádosti uvádí jako první seznam soupis bytových domů určených k privatizaci až soupis ze dne 29. 3. 2004. Žalobce proto namítá, že Městská část Praha 1 odmítá záměrně identifikovat seznamy a soupisy bytových domů určených k privatizaci pro období od 4. 6. 2001 do 29. 3. 2004 a zodpovědět tak žádost o poskytnutí informace podle bodu 2.
5. Podle názoru žalobce je bez jakýchkoli pochybností, že v případě bytových domů určených k privatizaci a schvalovaných na základě usnesení zastupitelstva Městské části Praha 1 se jedná o

informace závazné. Pokud takové soupisy i seznamy existují, je povinný subjekt tyto soupisy identifikovat uvedeným způsobem a označit jejich počet ve smyslu žalobcem požadované informace. Podle § 34 odst. 3 zákona č. 131/2000 Sb., o Hlavním městě Praze, a ve smyslu Statutu – vyhlášky hlavního města Prahy č. 55/2000 Sb. Hlavního města Prahy pak platí, že Městské části hlavního města Prahy nakládají se svěřeným majetkem hlavního města, přitom vykonávají všechna práva a povinnosti vlastníka, rozhodují o všech majetkoprávních jednáních v plném rozsahu a vedou majetkovou evidenci.

6. Žalobce proto uzavírá, že pokud probíhala privatizace bytového fondu od roku 2001, je nanejvýš pravděpodobné, že celý proces byl náležitě připraven a bytové domy určené k privatizaci byly identifikovány, sepsány a definovány. Immanentně tomuto faktu musí existovat pro celé období formy soupisů či seznamů takových bytových domů.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě zdůraznil, že ani v jednom z případů vyřízení bodu 2 žalobcovy žádosti nejde o odmítnutí poskytnutí informací ve smyslu ustanovení § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím. Není tomu ani v případě odmítavého rozhodnutí povinného subjektu ze dne 11. 8. 2017. Toto rozhodnutí o odmítnutí bylo zrušeno a celá věc byla vrácena povinnému subjektu k novému projednání ze zcela jiného důvodu (k tomu viz odůvodnění tohoto rozhodnutí). Povinný subjekt v každém případě vyřídil bod 2 žádosti žalobce poskytnutím informace podle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím.
8. Žalovaný poukázal na to, že otázkou, kterou se nadřízený orgán zabýval (a byl povinen se jí ze zákona zabývat) ve svých rozhodnutích, byla otázka úplného vyřízení bodu 2 žalobcovy žádosti povinným subjektem. Předmětem přezkumné činnosti nadřízeného orgánu bylo posouzení, zda povinný subjekt poskytl žalobci k bodu 2 jeho žádosti kompletní informace, jež u něj existují a jež má současně k dispozici. Povinným subjektem předkládaný spisový materiál avšak ani v jednom z nadřízených orgánem vedených řízeních neobsahoval jakékoliv údaje, na základě nichž by nadřízený orgán mohl učinit nepochybný závěr o úplnosti, kompletnosti i věcné správnosti informací poskytnutých žalobci k bodu 2 jeho žádosti. Z tohoto důvodu, tedy pro nepřezkoumatelnost postupu povinného subjektu při vyřizování předmětné části žalobcovy žádosti, rozhodl nařízený orgán o opravných prostředcích žalobce podle zákona o svobodném přístupu k informacím pokaždé tak, jak stojí ve výrocích jím vydaných rozhodnutí. Konkrétní odůvodnění je obsaženo v jednotlivých rozhodnutích žalovaného.
9. Žalovaný dále uvedl, že na základě neúplného spisového materiálu nadřízenému orgánu nezbylo, než rozhodnout podle § 16a odst. 6 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, přičemž není pravdou, že žalovaný dal žalobci za pravdu, když opakovaně přikázal poskytnutí informací pod bodem 2. Žalovaný v žádném ze svých rozhodnutí nepřikázal poskytnutí dalších informací podle bodu 2 žádosti, ani nekonstatoval, že povinným subjektem poskytnuté informace jsou neúplné. Jediným důvodem opakovaného vrácení věci povinnému subjektu k dalšímu řízení byla nepřezkoumatelnost postupu povinného subjektu při vyřizování předmětné části žádosti, a to na základě neúplné spisové dokumentace předložené povinným subjektem.
10. Žalovaný poukázal na to, že skutková situace se změnila až na základě připsu povinného subjektu ze dne 26. 2. 2018. Při rozhodování o žalobě podané podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“, však soud vychází ze skutkového a právního stavu, jenž byl dán v době rozhodování správního orgánu. Rozhodnutí žalovaného je zákonné a věcně správné, netrpí žádnými podstatnými vadami, proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Příběh řízení před správními orgány

11. Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné okolnosti:
12. Žalobce podal dne 1. 12. 2016 žádost podle zákona o svobodném přístupu k informacím, jejímž prostřednictvím požádal mimo jiné o poskytnutí informace „kolik soupisů/seznamů domů zařazených do privatizace existuje od samotného počátku privatizace bytů na území Městské části Praha 1 do 17. 11. 2008“. Jedná se o bod č. 2 žádosti.
13. Úřad městské části Praha 1 jako povinný subjekt ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím vyřídil bod 2 žádosti poskytnutím informací (údajů) uvedených v jeho sděleních ze dne 9. 12. 2016 a ze dne 1. 3. 2017. Obě uvedená sdělení o poskytnutí informací žalobce napadl stížností podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím. O předmětných stížnostech vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 9. 2. 2017 a ze dne 27. 7. 2017, obě na základě ustanovení § 16a odst. 6 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. V obou případech byla pro nepřezkoumatelnost založenou předložením neúplného spisového materiálu povinným subjektem rozhodnutí zrušena a věc byla pokaždé vrácena k povinnému subjektu k dalšímu řízení.
14. Následovalo vydání rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti v bodě č. 2. podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, které Úřad městské části Praha 1 vydal dne 11. 8. 2017. Toto rozhodnutí o odmítnutí bylo k žalobcem podanému odvolání žalovaným rovněž zrušeno nyní napadeným rozhodnutím ze dne 31. 10. 2017 a věc byla vrácena povinnému subjektu k novému projednání podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.

Řízení před Městským soudem v Praze

15. Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 23. 10. 2018 zástupce žalobce odkázal na podanou žalobu a zdůraznil, že Úřad městské části Praha 1 svým postupem nerespektuje zákon, informaci žalobci záměrně neposkytuje a bezdůvodně zatazuje. Je obecně známou skutečností, že Městská část Praha 1 započala s privatizací bytového fondu již v roce 2002, kdy tedy musela mít vytvořen algoritmus výběru, seznam či soupis těch bytů, jichž by se privatizace měla týkat. O tom svědčí usnesení zastupitelstva městské části ze dne 4. 6. 2001. Povinný subjekt však v průběhu řízení o žádosti tvrdí, že oficiální seznam bytů vznikl až tři roky po té, co byla privatizace zahájena
16. Zástupce žalovaného správního orgánu se z účasti u jednání soudu řádně a včas omluvil, soud proto postupoval podle § 49 odstavce 3 s. ř. s. a o žalobě jednal a rozhodl v nepřítomnosti žalovaného.
17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.).

Posouzení důvodnosti žaloby soudem

18. Právo na přístup k informacím je základním politickým právem zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Podle článku 17 odstavce 1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení má každý právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle odstavce 4 přitom svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Konečně podle odstavce 5 uvedeného ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

19. Podmínky pro poskytování informací upravuje zákona o svobodném přístupu k informacím. Subjektem povinným k poskytnutí informace je ve smyslu § 2 odstavec 1 tohoto zákona též orgán územní samosprávy a tedy obec. Je-li podána písemná žádost o poskytnutí informace a povinný subjekt žádosti, byť i jen částečně, nevyhoví, je podle § 15 odst. 1 zákona povinen o tom vydat rozhodnutí [s výjimkou případů, kdy žádost podle § 14 odst. 2 nebo § 14 odst. 3 písm. b) odloží], a to ve lhůtě, kterou pro vyřízení žádosti zákon stanoví (§ 14 odst. 3, popř. odst. 5 zákona). Proti rozhodnutí o odepření poskytnutí informace je možno prostřednictvím povinného subjektu podat odvolání do patnácti dnů ode dne, kdy uplynula lhůta pro vyřízení žádosti, popřípadě rozklad, pokud jde o rozhodnutí ústředního orgánu státní správy. Odvolací orgán (orgán rozhodující o rozkladu) je povinen o odvolání proti rozhodnutí, kterým bylo odepřeno poskytnutí informace) rozhodnout do patnácti dnů od předložení odvolání povinným subjektem.
20. Žádost o informaci se týkala sdělení, kolik soupisů či seznamů domů zařazených do privatizace existuje od samotného počátku privatizace bytů na území Městské části Praha 1 až do dne 17. 11. 2008. Předmětem soudního přezkumu je žalobou napadené rozhodnutí, kterým žalovaný odvolací orgán zrušil rozhodnutí povinného subjektu ze dne 11. 8. 2017 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že důvodem zrušujícího výroku byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí povinného subjektu, kterému žalovaný zároveň uložil, aby se v novém rozhodnutí o žádosti žalobce vypořádal s dokumenty a doklady, které žalobce v podaném odvolání zmínil (usnesení zastupitelstva městské části přijatá v období od 5. 6. 2001 do 28. 3. 2004), a doložil, že předmětem žádného z nich není další soupis, seznam či výběr domů určených k privatizaci. Žalovaný rovněž vytkl povinnému subjektu, že dosud neozřejmil povahu a závaznost seznamu domů určených k privatizaci, jehož existenci žalobce argumentoval, a dosud nepředložil odvolacímu orgánu ani příslušné vydání Listů Prahy 1, konkrétně čísla 4/2000, v němž měl být předmětný seznam domů určených k privatizaci obsažen.
21. Žalobou napadené rozhodnutí tak není konečným rozhodnutím ve věci samé, neboť ukládá povinnému subjektu, aby o sporné části žádosti žalobce o informaci znovu rozhodl. Důvody, které vedly žalovaného ke zrušení rozhodnutí povinného subjektu ze dne 11. 8. 2017, soud bezesbytku sdílí, neshledal proto žádné důvody pro závěr o nezbytnosti zrušit žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost.
22. Soud neshledal žádné důvody ani podmínky pro to, aby žalovanému důvodně vytkl, že neatrhalo věc a nerozhodl o bodu 2 žádosti žalobce sám namísto povinného subjektu. Uvedený postup se vztahuje nikoli k odvolání, které v posuzované věci žalobce podal, ale k stížnosti na postup při vyřizování žádosti informace (§ 16a zákona o svobodném přístupu k informacím), je jednak postupem možným a nikoli povinným, nelze tedy odvolacímu orgánu klást k tíži, pokud svého oprávnění nevyužil, ale především soud považuje za potřebné zdůraznit, že pro takový postup podle § 16a odst. 6 písm. c/ zákona o svobodném přístupu k informacím ani nebyly splněny podmínky. Jak již bylo výše uvedeno, odvolací orgán shledal napadené rozhodnutí o odepření poskytnutí informace nepřezkoumatelným pro nedostatek relevantních podkladů rozhodnutí.
23. Soudu je naopak zřejmé, z jakých důvodů žalobce vyjádřil v podané žalobě obavu o to, jak se povinný subjekt po vrácení věci zachová. Z popsaného průběhu dosavadního řízení je důvodnost těchto obav patrná, neboť povinný subjekt opakovaně nerespektoval pro něj závazný právní názor žalovaného a o žádosti pod bodem 2 náležitě nerozhodl. Soud se zcela ztotožnil s právním názorem žalovaného vyjádřeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ovšem ani toto souladné stanovisko soudu nemohlo vést v dané věci k závěru o tom, že je žalobou napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem.
24. Zcela nad rámec výše uvedeného soud poukazuje na okolnost, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu eviduje pod sp. zn. RS 15/2017 spor mezi sedmým a šestým senátem NSS, jehož předmětem je zodpovězení otázky, zda „je *žadatel o informace podle zákona o svobodném přístupu*

ke informacím, který čelí tzv. „procesnímu ping-pongu“ mezi povinným subjektem a drubostupňovým orgánem, aletině procesně a věcně legitimován k podání žaloby proti rozhodnutí povinného subjektu nebo k podání žaloby proti rozhodnutí drubostupňového orgánu, a za jakých podmínek?“. Je zřejmé, že rozhodnutí v citované věci může mít pro případný další postup žalobce zásadní význam, nicméně v nyní posuzované věci učinil žalobce předmětem přezkumné činnosti městského soudu žalobou napadené rozhodnutí odvolacího orgánu, které soud v rozporu se zákonem neshledal, když byl při rozhodování o podané žalobě podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.

Závěr a náklady řízení

25. Městský soud v Praze ze všech výše popsanych důvodů dospěl k závěru, že žalobcovy námitky nejsou důvodné. Protože soud zároveň nezjistil z moci úřední žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí, a protože odpadl důvod, pro který by mohlo být řízení přerušeno (o ústavní stížnosti žalobce na předchozí rozhodnutí Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu bylo rozhodnuto), žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s. ř. s. zamítl.
26. O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbliže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. října 2018

JUDr. Hana V e b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu